

SI PAPA ANG PAVORITO KONG ATLETA

Ansherina May D. Jazul

Gusto ni Papa na maging atleta kaming magkakapatid. Kaya nung nag-aaral kami at naging varsity sa mga school, sinuportahan niya lahat ng sports na hawak namin. Binilhan niya ako ng mga sapatos para makatakbo nang maayos, bola naman ng basketball kay Buloy, bola ng volleyball kay Buninay, at raketa at maraming shuttlecock kay Maria. Pero ni isa walang sumunod sa yapak niya.

Siklista si Papa noon. Kaya bata pa lang kami, may bike na kaming magkakapatid. Hindi ko makakalimutang senaryo yung pinasakay niya ako sa mataas niyang bike na may maninipis na gulong. Nakakatakot. Pero ang sabi niya, nakahawak lang siya sa likod ko. Tapos naramdaman kong tinulak niya ako, binitawan. Lumuha talaga ako nun. Habang siya, tumatawa.

Nang maging coach siya, ginigising niya kami sa madaling araw para mag-jogging. Pati kami required sa stretching. Pero hindi pa rin kami nagtagal sa mga sports namin. Kahit na ganun, ipinakilala niya pa rin kami sa ibang laro. Pinagsuot ng gear ng taekwondo. Tinuruan ng galaw ng arnis. May bola rin ng golf sa bahay, may raketa ng table tennis, may gloves pangboksing, may bola ng sepak. Nag-set up din siya ng court na may net sa likod ng bahay namin. Para hindi na raw kami lumayo.

Wala namang nagpatuloy samin. Feeling ko napagod na siya. Ang totoo, hindi naman siya nagsawa. Kami lang ang tumigil.

Siguro nga, wala sa liga naming magkakapatid na ipagpatuloy yung alinmang sports na nasimulan namin. O baka nape-pressure lang kami. Na yung tatay namin, dating Philippine athlete, at naging head coach ng National Team, tapos yung mga anak niya bano sa paglalaro.

Hindi ko nga alam kung biro ba yung sinabi niya sa akin noon na wala raw akong mapapala sa pagsusulat, matutuwa pa raw siguro siya kung buhay niya yung isusulat ko. Kung meron man akong ikukuwento tungkol sa kanya, ito siguro:

1. Hindi nakapagtapos ng college si Papa. Late na nalaman ni Lola na matagal na pala siyang hindi pumapasok. Pinangbili niya ng bike yung dapat na tuition fee niya.
2. Sinasabi sa amin na nung bata pa siya, bakal na bike lang ang ginagamit niya sa national level.
3. Maliliit pa kami nung mapanuod namin siya sa Baguio, sakto na nung nagbakasyon kami doon ay doon din ang finish line nila. Nandun lang kaming magkakapatid sa gilid. Hinihintay siyang dumaan. Hindi na namin siya napuntahan dahil pinadiretso agad sila sa hotel. Ang mahalaga, napanood naming natapos niya yung lap.
4. Minsan inutusan niya kaming magdala ng maraming tubig. May dadaan daw na laro sa tapat ng subdivision namin. Abutan daw namin ng tubig lahat ng dadaang siklista.

5. Natutuwa siya kapag nakakakita ng batang nagba-bike sa daan. Kapag naka-motor kami, hinahabol niya mga yun. Tatanungin at yayayain kung pwedeng i-train.
  6. Kelan lang, dinala niya kami sa karinderya sa Antipolo na kinakainan niya noong nagsisimula palang siya dati. May mga nakadikit na lumang pictures ng mga siklista, pati mga tarpaulin. Doon ang naging pahingahan ng ilang mga nagba-bike.
  7. Nung time na yun, may batang siklista na nandun sa karinderya. In-order-an niya ng makakain at maiinom. Ganun din daw ang ginagawa sa kanya noon ng mga idol niya.
  8. Kapag wala siyang pera pangbili ng pagkain, inaakyat niya lang yung mga puno sa Rizal at kumukuha ng prutas. Ayun na raw ang ginagawa niyang pangtawid-gutom.
  9. Ninakaw dati yung bike niya. Inakyat sa bakod namin. Umalis siya kasama yung kapitbahay namin para hanapin yung bike. Hindi siya umuwi nang gabing yun. Ilang araw din bago niya nakita. Natuntong nila yung bahay nun. Naawa siya. Binigyan niya ng pera yung kumuha dahil binalik pa rin sa kanya yung bike.
  10. Tuwing final lap sa Luneta, mula umaga hanggang hapon, nanunuod lang kami ng laban nila. Hindi ko pa ma-gets noon kung paano sila nag-uunahan sa finish line e paiko-ikot lang naman sila sa grandstand.
  11. Nung bata ako, tuwing tinatanong ako, o tuwing may sasagutang form, kung anong trabaho ng tatay ko, cyclist ang sagot ko. Hindi ko maintindihan noon kung paano naging trabaho yun.
  12. In-expose ni Papa at ng mga kasamahan niya sa Philippine Team ang corruption sa loob ng sports commission, kung paano pinapalitan ng luma at mga pekeng pyesa ang mga bago at original na gamit. May tv at radio station na pumunta sa bahay para interbyuhin siya.
  13. Nang maging head coach siya ng Philippine Cycling, dahil hirap siya sa technology, kaming magkakapatid ang ginawa niyang tagaayos, taga-type, taga-print ng mga documents niya.
  14. Inimpluwensyahan niya rin yung isa kong tito na mag-bike, di tumagal ay nakailang tour na rin siya.
  15. Pangarap niyang maging siklista kaming magkakapatid. Pero walang nag-bike sa amin. Kahit ibang sports ang hawak namin, sinuportahan niya kami. Nung nakaraan lang, binilhan ko ng bike yung pamangkin ko, siya ang nag-assemble, baka nga naman, si Carly ang magtuloy ng pangarap niya.
- Kung meron man siguro akong paboritong ikuwento, ito yun. Ako palagi ang pinapa-edit ni Papa ng budget proposals nila nung naging head coach siya. Hindi kasi siya maalam sa computer at printer kaya kaming magkakapatid ang katuwang niya sa mga papeles.

Nalaman kong hindi lahat tinatanggap, kasi raw walang budget. Narinig ko kasi silang nag-uusap ni Mama, minsan late dumarating kaya inaabonohan nila, minsan kanya-kanya silang gastos para makapunta sa seminar o makalaban sa ibang bansa. Kung walang pera ang atleta, hindi makakasama, kaya pinag-aambagan na lang nila.

Merong pa, yung mismong mga atleta, sila pa ang humihingi ng permit sa sarili nilang venue. Kasi may iba rin daw na gumagamit dun. Wala silang choice na lumipat dahil may nagzu-zumba o ginagamit para sa pagtitipon ng mga religious groups kahit sila ang nagpa-reserve. Kesa sa hindi sila makapagpraktis.

Elementary ako nang makita ko si Papa sa TV. Atleta palang siya nun. Iniinterbyu ng ABSCBN. Pumunta rin ang GMA sa bahay para interbyuhin siya. Sinibak kasi sila sa Philippine Cycling dahil sa pagsiwalat ng korapsyon. Nag-request sila ng magaganda at bagong equipments, tapos peke at luma ang binigay sa kanila, kulang-kulang pa.

Nakapanood ako ng 23rd SEA Games, year 2005, dahil may laban si Papa. Ang ganda at ang linis ng Pilipinas dahil tayo ang host. Matingkad ang kulay ng Amoranto Sports Complex dahil bagong pintura ang lahat. Pagkatapos ng SEA Games, back to normal ulit. Lumipas ang mga taon, kupas na ang pintura, kinakalawang na ang mga bakal, tapyas-tapyas na ang oval at velodrome.

Kung talagang gustong magpabida ng gobyerno, araw-araw nila sanang tulongan ang manlalaro natin at ayusin ang venue (hindi sa paraang pagpapatag ng mga bundok at pagpapalayas sa mga katutubo para gawing stadium) hindi yung kung kelan lang tayo host. Aanhin naman nila ang 50 million na kaldero o kung anong bagay na hindi naman nila magagamit sa laro nila. Bakit kasi sila nagtatalaga ng mga taong wala namang alam sa sports. Ang kailangan nila ay suporta at tulong-pinansyal. Kaya kay Papa ko natuklasan na hanggang sa sports may korapsyon at doon natatalo ang mga atleta, ano nga namang laban nila sa mga varsity sa pangungurakot. Kung sports lang ang korapsyon, tiyak na champion ang Pilipinas.

Sa totoo lang, maraming Pilipino ang lumalaban sa loob at labas ng bansa, kaso hindi naman kinikilala kapag talo. Saka lang naman nila sinusupportahan at pinagmamalaki kapag nagkamit na ng medalya. At yun siguro yung pinakanakakalungkot na katotohanan. Hindi ba pwedeng samahan natin sila mula umpisa ng laban hanggang sa matapos ito anoman ang maging resulta? Na gawin sana nating karangalan ang kanilang mga pangalan.

Ngayon, busy na si Papa sa pag-aalaga ng mga aso namin. Matagal na siyang hindi atleta. Matagal na rin siyang hindi head coach ng Philippine Cycling. Maaga siyang nag-retire dahil malakas daw ang politika. Hindi man na siya atleta pero hanggang ngayon, nagba-bike pa rin siya, alam niyo yun, kapag first love mo, hindi mo naman talaga kakalimutan, hindi na kayang alisin sa sistema. Hindi man na siya head coach, pero may mga batang siklista pa rin siyang tinturuan at sinasamahan. Hindi man natupad yung pangarap niya na isa sa aming magkakapatid ay maging siklista rin, masaya na kaming nakikita si Papa na masaya kapag may mga batang cyclist ang bumibisita sa bahay para makipagkuwentuhan sa kanya, o para magpa-train sa kanya.

Maririnig namin sa kanya yung mga kuwento na hindi niya naikuwento sa amin, baka siguro hindi kami makaka-relate. Bakas sa mukha niya yung saya habang pinapakita yung mga photo album ng bawat tour niya, yung mga inipong dyaryo kung saan nandoon ang pangalan niya, mga trophy at medals. Nagbibigay din si Papa sa mga batang siklista ng mga jersey, cycling shorts, extra na mga gulong, mga t-shirt at pajama ng mga sponsor. Yung bike na ninakaw sa kanya noon na hinanap niya, na gamit niya sa bawat pagsemplang at bawat tagumpay, pinamana na niya sa isang batang tine-train niya na dedicated talaga maging siklista.

Masaya na rin ako, hindi ko man natupad yung pangarap niya na maging atleta ako, atleast kahit papaano e naisulat ko ang ilan sa mga kuwento niya. At tiyak na matutuwa siya rito.